

syge Mands saa grundløst mistænkte Hustru, hvis smukke og distingverede Skikkelse har vakt berettiget Opsigt i vort højere Selskabsliv.«

»Dette er jo forfærdeligt!« udbrød Pastor Gaardbo flere Gange under Læsningen. »Men kan det ogsaa være sandt? Der har jo ikke staaet et Ord om det i vore egne Aviser.«

Med fremstrakt Pegefinger gjorde Tækkemanden ham opmærksom paa, at Bladet var det sidste nye fra Hovedstaden. Mejeribestyreren havde bragt det med fra Odense. Forresten havde han ringet »Folkebladet« op og faaet Meddelelsen bekræftet.

»Tænk, at det skulde ende saadan! Men det maatte man jo næsten vente,« sagde Præsten og læste videre.

Men et Øjeblik efter lod han Bladet synke. Med et pludseligt forandret Udtryk saae han over paa de to Mænd, der begge havde vogtet paa hans Miner, mens han læste. Og det var ikke alene Øjnene, men ogsaa Tankerne, der nu mødtes.

Der blev stille i Stuen nogen Tid. Derpaa begyndte Tækkemanden:

»Kan De huske, Pastor Gaardbo, hvad De sagde til mig den Aften, da Jægermesteren blev valgt? Vi vil ikke tabe Modet, sagde De. Næste Gang skaffer vi Herrens Sag Oprejsning. Saa aftvætter vi Skammen, sagde De. — Der var vist ingen af os, der